

Legenda aurea.

(FRAGMENTY).

MOJEJ ZŁOTEJ LEGENDZIE.

2.

Dni złotych iskierek we krwi, złotych iskierek w oczach.

Wracam ze szkoły — po list lila, list pachnący Twoją dalą, list, którego nigdy nie było. Potem, z uśmiechem w mózgu i kropelką Twych perfum na wardze, oddaję się, jak śmierci młodzieńczej, weśnieniu w wieczór wczesnej jesieni w parku. (O, jakżem był blisko wszystkiego, za czem zmęczone tęsknotą oczy moje biegną teraz na wieczne niezdobycie!). Rytmiczny, namiętny szept serca wybija wyraźne chwile: już nie dzieciństwa, jeszcze nie młodości męskiej. Słodka palpitacja, zamieranie rozkochanych słów i krótki nagły płacz, po którym krzywda dyktuje fantastyczne listy. (Wrzucatem je do skrzynki pocztowej tak, jakgdybym naciskał guzik, powodujący eksplozję świata). Potem — kąś w ciemnym korytarzu i gorące wtulenie mokrej, drżącej twarzy w wiszące na haku szare palto uczniowskie: jak rośna gałąź majowego bzu, pieści mnie ta zaptakana, uperfumowana kłapa szynela.

Nazajutrz biegnę ze szkoły, zdyszany, po list lila, list pachnący Twoją dalą, list, którego nigdy nie było.

5.

Bardzo mnie zadziwił ostry świst lokomotywy, która Cię w dal zabrała. Błyszcząca stalowa lokomotywa zabrała Legendę. Dziwy: to, że Cię niema, że wymyśliłem Cię zamkniętymi oczyma, stało się wkrótce denerwującym pewnikiem.

Denerwującym — przez wspomnienia.

Czyhałem na nie chciwie, niewolnik rocznie, cierpiętnik każdego wezoraj, marzyciel jednakowych iutr. Zaczęła się chytra rekonstrukcja wszystkiego, co choćby cieniem cienia Twego było, dziesiątem echem.

Odbudowywałem nieistniejące sytuacje; lotne przemknięcia starałem się tyrańsko przeciągać w czasie; utrwaląłem to, czego nie było; z fanatyczną zaciekłością powtarzałem kilka nie znaczących słów, dziecinnie w szeptanych dialogach z fotografią; pracowicie chwytąłem garściami wodę.

W letnie wieczory (—pomyśl! pomyśl!) szukałem na ulicy białego boa, złotych, modro-złotych oczu. Wierzyłem, że ostatecznie znaleźć muszę, gdyż... (— Boże! Boże! —) znów wrócić do domu i z kropelką Twych perfum na wardze oddać się znów jeno weśnieniu w wieczór wczesnej jesieni w parku, jak śmierci

młodzieńczej? Znow płacz serdeczny, spazm niepowstrzymany? Znow w beznadziej zasiąść do pisania któregoś tam listu, na który mi listem lila, listem pachnącym Twoją dalą, nie odpowiesz, Legendo, Legendo moja!

Wiedziałem, że znaleźć muszę. I znalazłem. Późną nocą na pustej ulicy. Stałem. Jak światło przez szkło, przepłynęłaś przezemnie: wieczną, prawną melodią.

6.

Nazajutrz zastałem pod obrusem list. Serce podskoczyło mi do gardła, potem zaczęło słodko, powoli wracać. Bulgotała w niem gwałtownie przestraszona krew. Szeleszcząca podszewka koperty otumaniała mnie zapachem lila... lilla... lililla...

Zatańczyły wykwiłtne litery, zakotowały słowa, popłynął pokój płasem-zawrotem, a ja z nim - za nim na falistej okrągłej podłodze, wirującej spiralnie, w windowym spadaniu, okrętowym kotysie, chwiejnie, słabo, przedśmiertnie... Kręciła się morsko ta karuzela pijana, pionowa, wokół ćwiarteczki papieru lila, powtarzającej bezustannie w kółko bardzo bezwzględny szeptem (czasem nagłym wykrzykiem) monolog taki:

— — — — —
— — — — —

10.

„Złota Legenda”. A jak to było?

Wyjechałaś—i zaczęła mi pierzchliwą wizją majacząc nieprawdopodobna Twoja uroda: pierwszym wzniesieniem oczu po pierwszym pocałunku na roztańczonej wiatrem ulicy; potem — jakimś kotysiem, który był Tobą; scherzem, które było Tobą; mną — który byłem Tobą.

Oczy miałem smutne. Usta uśmiechnięte sennym uśmiechem trzepocącego w głowie snu-motyła. Lekko było, drżąco i wtędo. I ciepło-niebiesko-wiosennie. Kolońską wodą co rano mocno nacierałem głowę.

A czyś Ty się doprawdy, tam — daleko, tak kotysała sobą, legendując muzyką cudownych ruchów, szopenizując niewystawionym wzrokiem? Czyś doprawdy spoglądała, stamtąd—zdaleka, zapłakana, wolno-wolno przechylając głowę w tył, i przymykałaś oczy, myśląc o mnie, idącym do domu po list lila, list pachnący Twoją dalą?

Taką Cię widziałem smutnemi osiemnastoletnimi oczyma. Siedem wiosen przeszło mi serce od tych pierwszych dni kwietniowych, a te oczy o całą wieczność są już smutniejsze. Były dni, które je tam na zawsze rzuciły...

Dziwem pamięci wskrzeszona, mgławisz się, ty Melodjano ze straszego miasta, pyłem złotej, straconej baśni; żyjesz niemożliwością, z której powstałaś.

I w nią się obrócisz.

J. T.

